

Islam: The West's "Most Persistent and Formidable Enemy"

<https://www.youtube.com/watch?v=bupsQbA-fBE>

9 mín

Íslensk þýðing byrjar á síðu 6.

Nearly a century ago, Hilaire Belloc, a European intellectual and historian, made a remarkably prophetic observation concerning Islam.

Millions of modern people of the white civilization, that is a civilization of Europe and America have forgotten all about Islam. They have never come in contact with it. They take for granted that it is decaying and that anyway it is just a foreign religion. That which will not concern them. It is as a fact the most formidable and persistent enemy which our civilization has had and may at any moment become as large a menace in the future as it has been in the past.

That's from his book, *The Great Heresies*. Few heeded Belloc's scaremongering. Sound familiar? And as a result, Islam is now the scourge of Europe, especially in those two nations from which Belloc's own family hailed. France paternal side and England maternal. Anyone who doubts his claim would do well to familiarize themselves with Islam's long record of violence visas the West.

And that's what I'm going to do here in this video. Give you a brief summary of how Islam has indeed been the quote

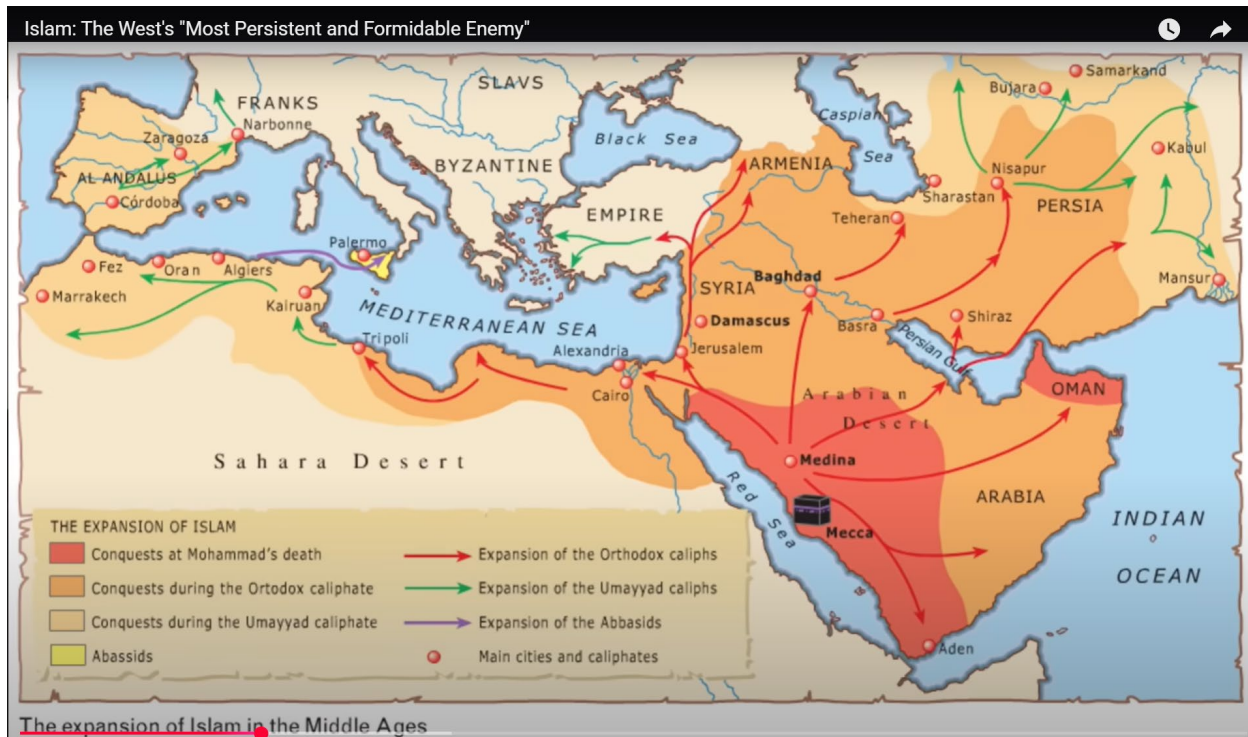
most formidable and persistent enemy of the West

Actually, because I use this quote in my book *Sword and Scimitar*, I'm also going to trace this long history of hostility around the most pivotal battles between Islam and Christendom as I did in the book.

Okay. According to Islamic history, in 628, the Arabian founder of Islam, Muhammad, called on the Eastern Roman Emperor, Heraclius, the symbolic head of Christendom at the time, to recant Christianity and embrace Islam. The emperor refused. Jihad was declared, and the Arabs invaded Christian Syria, defeating the imperial army at the pivotal battle of Yarmuk in 636.

This Muslim triumph enabled the Arabs to swarm in all directions so that less than a century later they had conquered the greater, older and richer part of Christendom, including the entire Middle East, Egypt, and all of North Africa. The Muslim drive into Eastern Europe was repeatedly frustrated by the walls of Constantinople. However, after the spectacularly failed siege of 717, many centuries would pass before any Muslim power thought to capture New Rome.

The Arabs did manage to invade Western Europe and conquered Spain, but were stopped at the Battle of Tours in 732. For more than two centuries thereafter, Islamic forces continued to pummel Europe by land and sea.

Untold, thousands of Christians were enslaved and every Mediterranean island sacked in the ongoing Muslim quest for booty and slaves as what was once called the Dark Ages descended on the continent. The facicissitudes of war ebbed and flowed with the Eastern Roman Empire even making a major comeback against Islam in the 10th century.

Though the border largely remained the same, this changed when the Turks under the leadership of the Seljuk tribe became the new standard bearers of the jihad. They nearly annihilated eastern Anatolia, particularly Armenia and Georgia in the 11th century, massacring, according to the sources, tens of thousands of Christians and enslaving even more, especially after the battle of Manzucker in 1071. At that point, they overran Asia Minor, engaging in even more atrocities, including the systematic destruction of thousands of churches.

Again, according to the sources, by then, however, Western Europe's military might had so matured that when the Pope Urban II called on the Knights of Christendom to come to the aid of the Christian East, the first crusade was born. Western Christians marched into the Beast Lair, defeated their adversaries in several encounters, and managed to establish a firm presence in the Levant, including in Jerusalem, which they recaptured in 1099. Only to lose it less than a 100 years later after the fateful battle of Hatton in 1187.

And a little over a century after that in 1291, the crusaders were eliminated from the Middle East. But if it failed in the east, the crusade succeeded in the west. A handful of years after the aforementioned Muslim invasion and conquest of Spain around 7-Eleven, fugitive Christians hold in the northern mountains of Aurora began the reconista, the reconquest. By 1085, it had proven effective enough to prompt two new Muslim invasions from Africa to counter it. Again, the eb and flow of war dominated the landscape. But by 1212, at last Navas de Tolosa, the battle of Las Nastas de Tolosa, Spain's indigenous Christians gave Islam its death stroke.

So that by 1252, it was confined to tiny little Granada at the southernmost tip of the Iberian Peninsula. Around that time, a violent but relatively short-lived Mongolian storm overwhelmed much of the east. Both Christians, notably Russians and other Slavs, and especially Muslims were pummeled. A new Turkish dynasty arose from the Seljic ashes. The Ottomans, whose identity revolved around the concept of jihad more than any of their predecessors, which is saying something, renewed Islam's perennial war on Christendom.

They managed to enter Eastern Europe, defeated a combined army of crusaders at Nicopolis in 1396, took much of the Balkans, and in 1453 crowned their achievement by fulfilling Muhammad's dream of conquering Constantinople, enslaving and raping thousands of its inhabitants in ways that ISIS tries to mimic.¹ But mourning was soon tempered by joy.

To the west, Spain finally conquered Granada in 1492, thereby snuffing out Islam as a political power altogether. To the east, the most overlooked chapter of Muslim Christian conflict was also coming to an end. The Russians, who had lived under distinctly Islamic rule for nearly two centuries, finally cast off the so-called Tatar yoke in 1480. Even so, the Ottomans continued to be the scourge of Christendom.

They made inroads into Europe, reaching but failing to capture Vienna in 1529 and sponsored the seaborne jihad originating from North Africa. While the Muslims largely failed to capture new European lands, so-called barbar pirates and Crimean slavers captured and sold many millions of Europeans. In 1683, more than 200,000 Ottoman Turks attempted to take Vienna again.

Even though their failure marked the Ottoman Empire's slow decline, Muslim slavers of the so-called barbar states of North Africa continued to wreak havoc all along the coasts of Europe, reaching even distant Iceland [Tyrkjaránið 1627 á Austfjörðum og Vestmannaeyjum] and hauling off its wretched people in chains to be sold in North Africa.

Indeed, the United States of America's first war, which it fought before it could even elect its first president, was against these Islamic slavers. When Thomas Jefferson and John Adams asked

¹ ISIS ofsótti Yazita 2014 til 2017 með nauðgunum og morðum. Yazitar hafa eingyðistrú, komna frá Zarapústra, sjá: <https://www.visindavefur.is/svar.php?id=2980>

the Barbar's ambassador why his countrymen were enslaving and torturing American sailors, the ambassador wrote Jefferson in a letter to Congress quote

told us that it was founded on the laws of their prophet that it was written in their Quran that it was their right and duty to make war upon non-Muslims wherever they could be found and to make slaves of all they could take as prisoners.

This incidentally was a paraphrase of Quran 9:5, also known in Islamic jurisprudence as the sword verse. Europe's final triumph over the Barbary states in the early 1800s, ushered in the colonial era.

[Not a victory over the Muslims in North Africa, due to the colonial policies of European countries, but a military victory, in order to free the inhabitants of Europe from the constant threat of Islam: to rob, rape, enslave and kill innocent people in Europe. Here R.I. has made it clear that the newly founded USA were pioneers in the West's liberation from the Muslim scourge – the barbarian pirates.

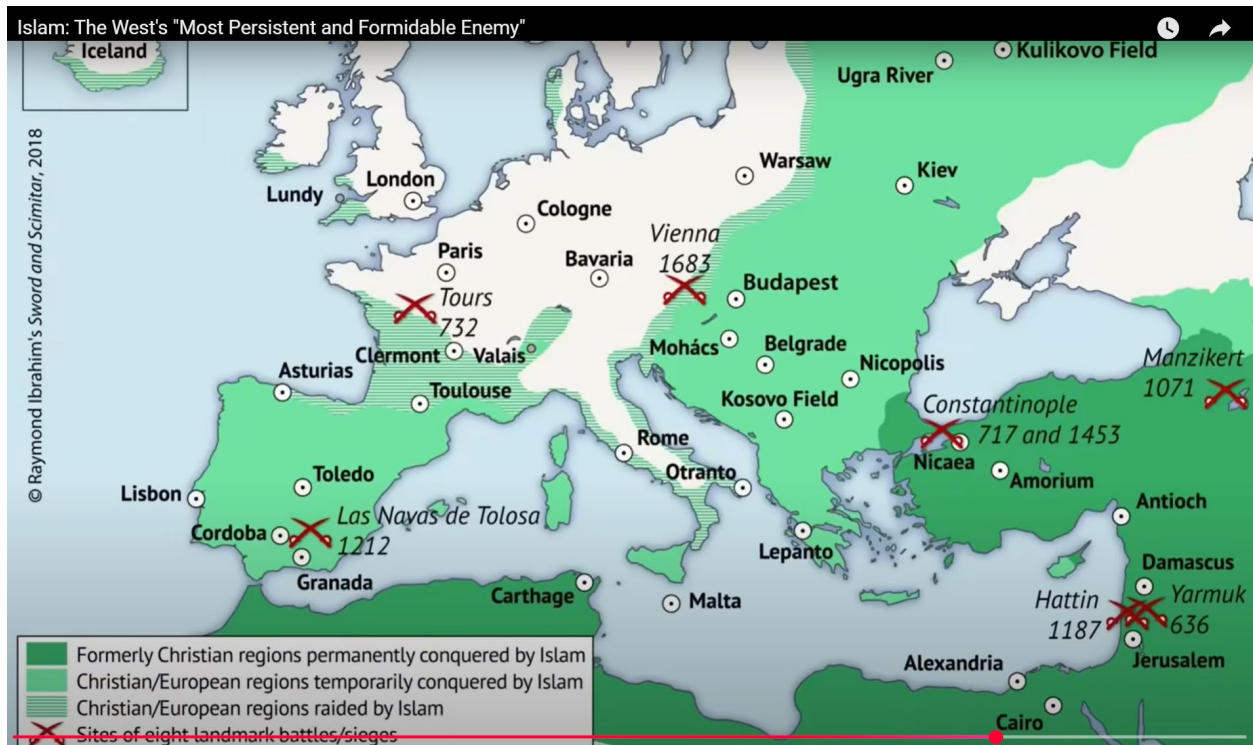
The natives of North Africa were Berbers, most of whom were Christians around AD 600. The Arabs forced upon them the inhumanity of Muhammad with a bloody sword. Centuries later, the indoctrination of evil had made the Berbers a marauding people, transforming them into barbarians. T.Í.]

By 1900, most of the Muslim world was under European control. By 1924, the more than 600-year-old Ottoman caliphate was abolished, not by Europeans, but by Muslim Turks, as the latter sought to emulate the successful ways of the West.

Islam was viewed as a spent force and virtually forgotten until recent times when it reemerged again. Such has been the true and most general history between the Islamic and Western worlds. This map should give you an idea of how farreaching and multi-entacle this perennial jihad was.

The darkest green shading represents Christian nations that were permanently conquered by Islam. The lighter green shading represents those Christian nations that were temporarily conquered by Islam, sometimes for centuries, as in Spain, Russia, and the Balkans. The green stripes represent areas that were raided often repeatedly. They were the no man's zone often times though not necessarily annexed by Islam.

The cross swords mark the sites of the eight most landmark battles between Islam and the west that I just mentioned. Uh by the way this is from my book *Sword and Scimitar* and it deals with those battles. Anyway, take a good look at it. Now returning to Hilaire Belloc, one can also see how an accurate understanding of true history as opposed to an indoctrination in mainstream pseudo histories leads to an accurate prognosis for the future.

For Belloc was not only correct about the past, but the future as well. After he wrote that Islam is quote

the most formidable and persistent enemy which our civilization has had and may at any moment become as large a menace in the future as it has been in the past.

He went on to write quote

the whole spiritual strength of Islam is still present in the masses of Syria and Anatolia [- meaning Turkey -] of the East Asian mountains of Arabia, Egypt and North Africa. The final fruit of this tenacity. The second period of Islamic power may be delayed but I doubt whether it can be permanently postponed.

Make no mistake about it. We are well into this second period of Islamic power. And contrary to what Belloc thought or hoped, not only has a suicidal West done absolutely nothing to delay, let alone permanently postpone this resurgence, it has gone out of its way to help empower Islam in the West to its own detriment and demise.

Fyrir næstum öld síðan gerði Hilaire Belloc, evrópskur menntamaður og sagnfræðingur, merkilega spádómlega athugasemd varðandi íslam.

Milljónir nútímafólks af hvítum siðmenningum, það er siðmenningu Evrópu og Ameríku, hafa gleymt öllu um íslam. Þeir hafa aldrei komist í snertingu við hann. Þeir taka sem sjálfsagðan hlut að hann sé að grotna niður og að hann sé hvort eð er bara framandi trúarbrögð. Það sem kemur þeim ekki við. Hann er í raun ógnvænlegasti og þrálátasti óvinur sem siðmenning okkar hefur átt og gæti hvenær sem er orðið jafn mikil ógn í framtíðinni og hún hefur verið í fortíðinni.

Þetta er úr bók hans, *The Great Heresies*. Fáir gáfu gaum að hræðsluáróður Bellocks. Hljómar þetta kunnuglega? Og þar af leiðandi er íslam nú plága Evrópu, sérstaklega í þeim tveimur þjóðum sem fjölskylda Bellocs kom frá. Frakkland að föðurætt og England að móðurætt. Hver sem efast um fullyrðingu hans ætti að kynna sér langa sögu ofbeldis íslams gagnvart Vesturlöndum.

Og það er það sem ég ætla að gera hér í þessu myndbandi. Gefðu þér stutta samantekt á því hvernig Íslam hefur í raun verið tilvitnunin

„ógnvænlegasti og þrálátasti óvinur Vesturlanda“

Reyndar, þar sem ég nota þetta tilvitnun í bókinni minni *Sword and Scimitar*, ætla ég einnig að rekja þessa löngu sögu fjandskapar í kringum mikilvægustu bardagana milli Íslams og kristniheimsins eins og ég gerði í bókinni.

Allt í lagi. Samkvæmt íslamskri sögu, árið 628, kallaði arabíski stofnandi Íslams, Múhameð, á austur-rómverska keisarann, Herakles, táknrænan höfuð kristniheimsins á þeim tíma, að snúa aftur til kristni og taka upp íslam. Keisarinn neitaði. Jihad var lýst yfir og Arabar réðust inn í kristna Sýrland og sigruðu keisaraherinn í mikilvægu orrustunni við Yarmuk árið 636.

Þessi sigur múslima gerði Aröbum kleift að streyma í allar áttir svo að innan við öld síðar höfðu þeir lagt undir sig stærri, eldri og ríkari hluta Kristniheimsins, þar á meðal allt Mið-Austurlönd, Egyptaland og alla Norður-Afríku. Árás múslima inn í Austur-Evrópu var ítrekað hindruð af múrum Konstantínópel. Eftir stórkostlega misheppnaða umsátur árið 717 liðu margar aldir áður en nokkurt múslimskt vald hugðist ná Nýju Róm.

Aröbum tókst að ráðast inn í Vestur-Evrópu og leggja Spán undir sig, en þeim var hætt í orrustunni við Tours árið 732. Í meira en tvær aldir eftir það héldu íslamskar sveitir áfram að herja á Evrópu á landi og sjó.

Ótaldar sögur segja að þúsundir kristinna manna hafi verið hneptir í þrældóm og allar Miðjarðarhafseyjar rændar í áframhaldandi leit múslima að herfangi og þrælum, þegar það sem

eitt sinn var kallað myrku miðaldir geisaði yfir álfuna. Stríðsástandið jókst og flæddi og Austur-Rómverska heimsveldið gerði jafnvel stóra endurkomu gegn íslam á 10. öld.

Þótt landamærin hafi að mestu verið óbreytt breyttist þetta þegar Tyrkir undir forystu Seljuk-ættbálksins urðu nýir fánaberar jihad. Þeir gjöreyddu næstum Austur-Anatólíu, sérstaklega Armeníu og Georgíu á 11. öld, myrtu, samkvæmt heimildum, tugþúsundir kristinna manna og hnepptu enn fleiri í þrældóm, sérstaklega eftir orrustuna við Manzikert árið 1071. Á þeim tímapunkti lögðu þeir undir sig Litlu-Asíu og frömdu enn fleiri grimmdarverk, þar á meðal kerfisbundna eyðileggingu þúsunda kirkna.

Samkvæmt heimildum hafði hernaðarmáttur Vestur-Evrópu þá hins vegar þroskast svo mikið að þegar Úrbanus II páfi kallaði á riddara kristniheimsins til að koma kristnum Austurlöndum til hjálpar, varð fyrsta krossferðin til. Vesturlandabúar gengu inn í Dýrabælið, sigruðu andstæðinga sína í nokkrum átökum og tókst að koma sér fyrir traustri viðveru í Levant, þar á meðal í Jerúsalem, sem þeir endurheimtu árið 1099. Aðeins til að missa hana innan við 100 árum síðar eftir örlagaríku orrustuna við Hattin árið 1187.

Og rúmlega öld síðar, árið 1291, voru krossfararnir útrýmt úr Mið-Austurlöndum. En ef hún mistókst í austri, tókst krossferðin í vestri. Fáeinum árum eftir aðurnefnda innrás og landvinninga múslima á Spáni, um 7-Eleven, hófu flóttamenn kristnir menn, sem héldu sér í norðurhluta fjöllanna í Aurora, endurreisnina, reconista. Árið 1085 hafði hún reynst nógu áhrifarík til að koma af stað tveimur nýjum innrásum múslima frá Afríku til að sporna gegn henni. Aftur réðu öldurót og straumur stríðsins ríkjum. En árið 1212, loksins í „Navas de Tolosa“, orrustunni við Las Navas de Tolosa, gáfu frumbyggjar Spánar íslam banahögg.

Þannig að árið 1252 var landið takmarkað við litla Granada á syðsta odda Íberíuskagans. Um það leyti gnæfði ofsafenginn en tiltölulega skammlífur mongólskur stormur yfir stórum hluta austursins. Bæði kristnir menn, einkum Rússar og aðrir Slavar, og sérstaklega múslimar, urðu fyrir barðinu á bardögum. Nýtt tyrkneskt ættveldi reis upp úr ösku Seljics. Ottómanar, sem snerust meira um hugtakið jihad en nokkur forveri þeirra, sem segir sitt, endurnýjuðu sífellda stríð íslams gegn kristna heiminum.

Þeim tókst að komast inn í Austur-Evrópu, sigruðu sameinaðan her krossfara við Nikópólís árið 1396, náðu stórum hluta Balkanskagans og árið 1453 krýndu þeir afrek sitt með því að uppfylla draum Múhameðs um að leggja Konstantínópel undir sig, hneppa þúsundir íbúa þess í þrældóm og nauðga þeim á þann hátt sem Íslamska ríkið reynir að herma eftir.² En sorgin var fljótlega milduð af gleði.

² ISIS ofsótti Yazita 2014 til 2017 með nauðgunum og morðum. Yazitar hafa eingyðistrú, komna frá Zarabústra, sjá: <https://www.visindavefur.is/svar.php?id=2980>

Í vestri lagði Spánn loksins undir sig Granada árið 1492 og útrýmdi þar með íslam sem stjórnmalaveldi. Í austri var mest gleymda kafli átaka múslima og kristinna múslima einnig að ljúka. Rússar, sem höfðu lifað undir greinilegri íslamskri stjórn í næstum tvær aldir, köstuðu loksins af sér svokölluðu Tatara-oki árið 1480. Engu að síður héldu Ottómanar áfram að vera plága kristni heimsins.

Þeir ruddu sér leið inn í Evrópu, náðu til en náðu ekki Vínarborg árið 1529 og studdu sjóhernaðarlega jihad sem átti uppruna sinn í Norður-Afríku. Þó að múslimum mistókst að mestu leyti að leggja undir sig ný Evrópulönd, handtóku svokallaðir barbarar-sjóræningjar og krímskir þrælakaupmenn milljónir Evrópubúa og seldu þá. Árið 1683 reyndu meira en 200.000 Ottómanar að ná Vín aftur.

Þrátt fyrir að mistök þeirra markaði hægfara hnignun Ottómanveldisins héldu múslimskir þrælakaupmenn frá svokölluðum barbararíkjum Norður-Afríku áfram að valda usla meðfram ströndum Evrópu og náðu jafnvel til fjarlæga Íslands [Tyrkjaránið 1627 á Austfjörðum og Vestmannaeyjum] og fluttu burt vesalingsfólk sitt í fjötrum til að selja það í Norður-Afríku.

Reyndar var fyrsta stríð Bandaríkjanna, sem það háði áður en það gat jafnvel kosið sinn fyrsta forseta, gegn þessum íslömsku þrælakaupmönnum. Þegar Thomas Jefferson og John Adams spurðu sendiherra Barbaranna hvers vegna landsmenn hans væru að þræla og pynta bandaríska sjómenn, skrifaði sendiherrann Jefferson í bréfi til þingsins

þar sem hann sagði okkur að það væri byggt á lögum spámanns þeirra, að það væri skrifað í Kóraninum þeirra að það væri réttur þeirra og skylda að heyja stríð gegn ekki-múslimum hvar sem þeir væru að finna og gera alla sem þeir gætu tekið sem fanga að þrælum.

Þetta var tilfallandi, umorðun á Kóraninum 9:5, einnig þekktur í íslömskum rétti sem sverðversið. Lokasigur Evrópu á Barbararíkjunum snemma á 19. öld markaði upphaf nýlendutímans.

[Ekki sigur yfir múslimum í Norður-Afríku, vegna nýlendustefnu ríkja Evrópu, heldur hernaðarsigur, til þess að losa íbúa Evrópu undan sífelldri ógn íslams: að ræna, nauðga, þræla og drepa saklaust fólk í Evrópu. Hér hefur R.I. gert grein fyrir að nýstofnuð USA voru brautryðjendur að því að Vestrið losaði sig við múslimsku óværuna – barbaríska sjóræningja. Innfæddir í Norður-Afríku voru Berbar, flestir kristnir um AD 600. Arabar neyddu uppá þá ómennsku Múhameðs með blóðugu sverði. Öldum síðar hafði innræting illskunnar gert Berba að ræningjalýð, umbreytt þeim í barbarar. T.Í.]

Árið 1900 var megnið af múslimska heiminum undir stjórn Evrópu. Árið 1924 var meira en 600 ára gamalt Ottómanakalífatið afnumið, ekki af Evrópumönnum, heldur af múslimskir Tyrkir, eins og þeir síðarnefndu reyndu að líkja eftir farsælum leiðum Vesturlanda.

Íslam var litið á sem tæmt afl og nánast gleymt þar til nýlega þegar það kom aftur fram. Slík hefur verið hin sanna og almennasta saga milli íslamska og vestræna heims. Þetta kort ætti að gefa þér hugmynd um hversu víðtækt og marghliða þetta ævarandi jihad var.

Dökkgræni liturinn táknar kristnar þjóðir sem íslam lagði undir sig til frambúðar. Ljósari græni liturinn táknar þær kristnu þjóðir sem íslam lagði undir sig tímabundið, stundum í aldir, eins og á Spáni, í Rússlandi og á Balkanskaga. Grænu rendurnar tákna svæði sem oft voru endurtekið hertekið. Þau voru oft „enginn manns“ svæði, þó ekki endilega innlimuð íslam.

Krosssverðin marka staði átta mikilvægustu orrustanna milli íslams og vestursins sem ég nefndi rétt í þessu. Þetta er úr bókinni minni *Sword and Scimitar* og fjallar um þessar orrustur. Allavega, skoðið þetta vel.

Nú, ef við snúum okkur aftur að Hilaire Belloc, þá má einnig sjá hvernig nákvæm skilningur á sannri sögu, öfugt við innrætingu í almennum skröksögum/lygar/fals, leiðir til nákvæmrar spár um framtíðina. Því Belloc hafði ekki aðeins rétt fyrir sér um fortíðina, heldur einnig framtíðina. Eftir að hann skrifaði að íslam væri tilvitnunin

„ógnvænlegasti og þrjóskasti óvinur sem siðmenning okkar hefur átt og gæti hvenær sem er orðið jafn mikil ógn í framtíðinni og hún hefur verið í fortíðinni.“

Hann hélt áfram og skrifaði tilvitnunina

„allur andlegur styrkur íslams er enn til staðar í fjöldanum í Sýrlandi og Anatólíu [- sem þýðir Tyrklandi -] í austur-asísku fjöllum Arabíu, Egyptalandi og Norður-Afríku. Síðasti ávöxtur þessarar seiglu. Annað tímabil íslamsks valda kann að vera frestað en ég efast um hvort hægt sé að fresta því varanlega.

Dragið ekki ranga ályktun. Við erum komin langt inn í þetta annað tímabil íslamsks valds. Og öfugt við það sem Belloc hélt eða vonaðist til, hefur sjálfsvígshugsandi Vesturlönd ekki aðeins gert alls ekkert til að fresta, hvað þá fresta varanlega þessari endurreisn, heldur hefur það lagt sig fram um að styrkja íslam á Vesturlöndum, íbúum Vestursins til tjóns og tortímingar.